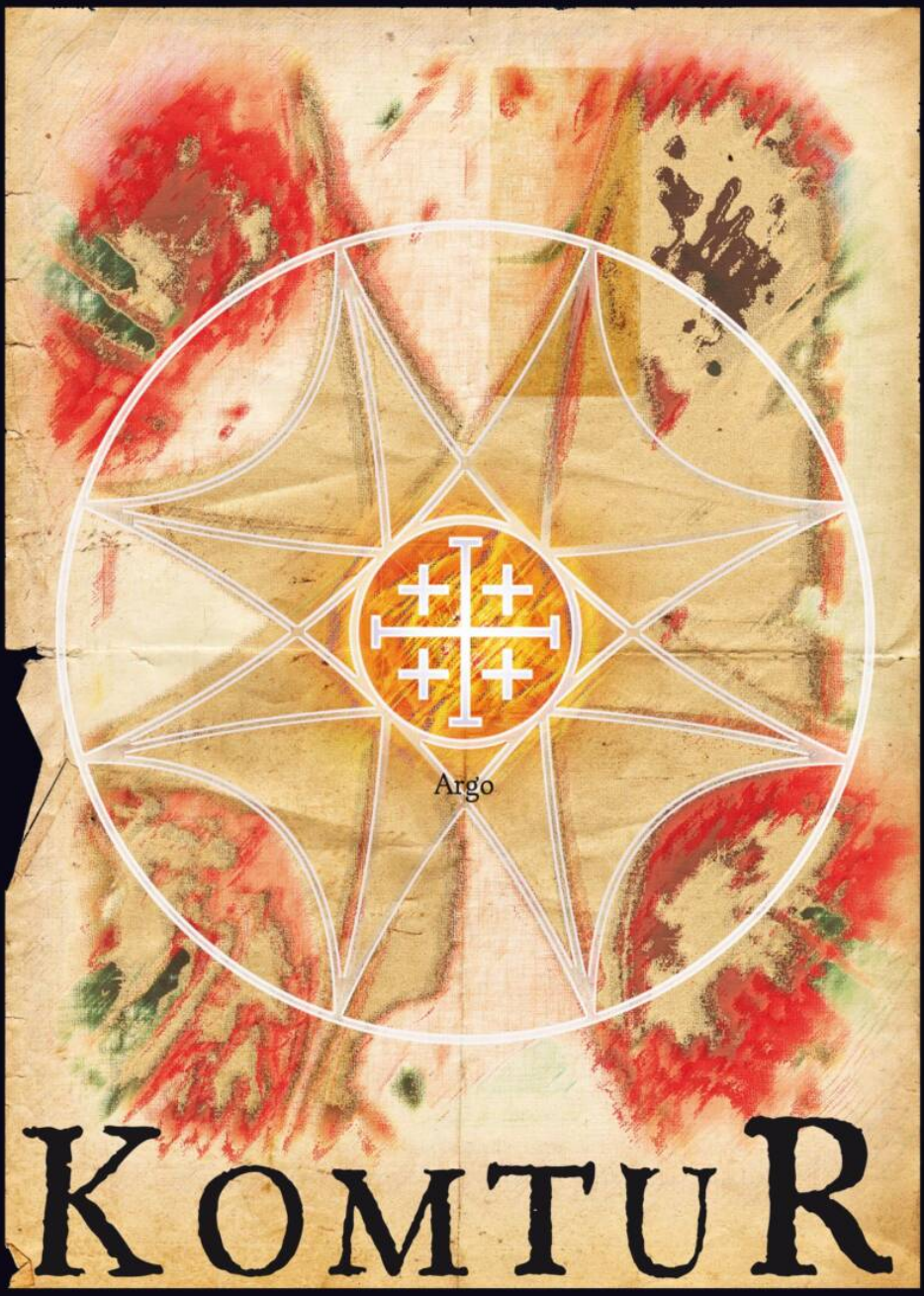
Dobrodružná mysteriózní detektivka ze staré a ještě starší Prahy

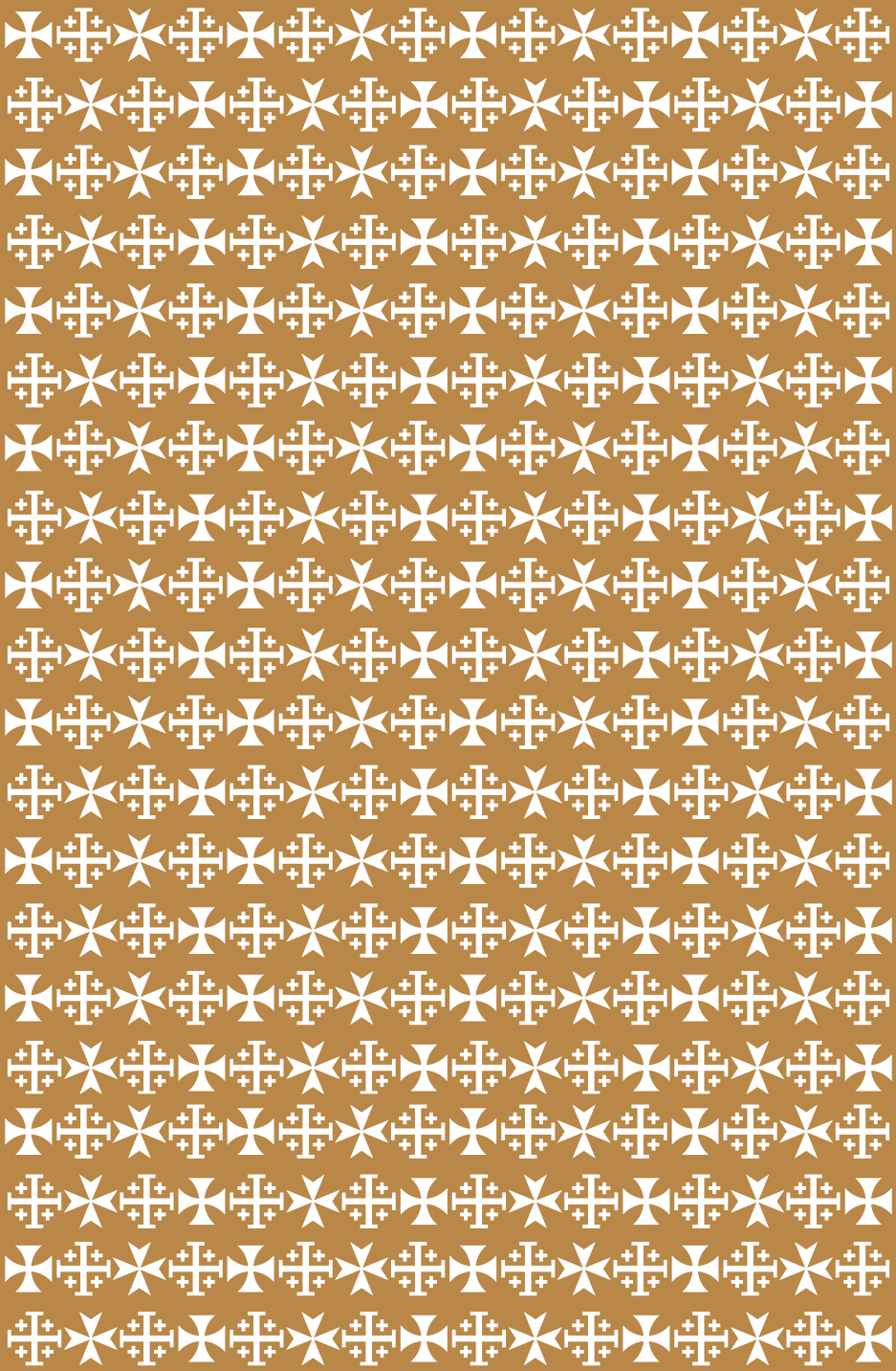
Argo

KOMTUR

Petr S. Pixy

KOMTUR

Ukázka elektronické knihy

Petr S. Pixy

KOMTUR

Dobrodružná mysteriózní detektivka
ze staré
a ještě starší Prahy

Argo

ARGO, 2022
Copyright © Petr S. Pixy, 2022
978-80-257-3729-3 (váz.)
978-80-257-3929-7 (e-kniha)

Ukázka elektronické knihy

Prolog: Podfukáři

Hospoda

Hostinec U Tří měsíců, Malá Haštalská, Staré Město pražské
pondělí, 9. září 1878, večer

„Já vám říkám, pánové, že Plevno do týdne padne, Rus je houževnatý a odhodlaný a neustane, dokud odtud posledního Turka nevyžene! Na cara!“

Mladý gentleman si prudce nalil ze džbánku červeného vína, až polovina vycákla na leštěný dubový stůl. Vyskočil ze židle a pozvedl sklenici do výše.

„Na Jeho imperátorské Veličenstvo Alexandra!“

Převrátil do sebe obsah poháru tak prudce, až zavrávoral a jeho zavalitá postava zády napřed zamířila k zemi. Naštěstí ho jeden z jeho dvou kumpánů u stolu bleskurychle přidržel a nasměroval bezpečně zpátky do židle. Dopadl do ní, až dřevo hlasitě zapraštělo. Tři mladé dámy, které jim dělaly společnost, se cudně zachichotaly do kapesníčků.

„Přání otcem myšlenky, Richarde,“ plácal ho se smíchem po rameni druhý přítel, zatímco mu naléval novou sklenici. „Za Osmanem přece stojí všechny západní mocnosti. Britská Koruna ho otevřeně podporuje a německý Krupp jim posílá jeden kanón za druhým. Kampak na ně Rus s těmi svými šavličkami!“

„Právě! Odvahu mají, tihle bohatýři, ale Osman paša je brzo utahá,“ přisadil si z opačné strany druhý kumpán. „V Plevně je usazený jako v pevnosti a nejpozději do zimy car odtáhne s ocasem mezi nohama jak spráskaný pes.“

„A jestli?!“ obrátil se na něj Richard. „Jestli Turek opravdu vyhraje, co tak myslíš, že udělá pak?“ Zhluboka si zavdal ze sklenice a bouchnul jí rozčileně do stolu. „Sbalí si fidlátka a odtáhne zpátky do Cařihradu? Houby s octem, Hansi!“

Ačkoli byla společnost poměrně hlučná, zbytek poloprázdného hostince jim příliš pozornosti nevěnoval. Na halasnou zábavu u stolů zde byl každý zvyklý a vnímal ji jen zpola, jako kulisu patřící k tomuto podniku stejně neodmyslitelně jako prastaré, dočerna očouzené dubové trámy a kované svícny na zdech, ozdobené letitými nánosy voskových krápníků – plynové lampy sem sice už dobrých dvacet let posílaly ukázky svého měkkého blikotavého světla okny z ulice, ale uvnitř se starý pan Maisel vytrvale držel starých poctivých svíček a nehodlal na tom nic měnit. Starobylá atmosféra podniku připomínající dávné napoleonské doby byla jedním z jeho hlavních aktiv, lákající sem jak štamgasty, tak stále nové party studentů a mladých hejsků, mezi kterými se rychle rozneslo, že tohle je to pravé útočiště, kde se lze bavit skutečně po libosti – a pokud tu utratí své peníze, nebude nikoho nic dalšího zajímat. Nebude je nikdo okřikovat, na cokoli se ptát, nebo dokonce cokoli někam hlásit. Hostinský Maisel byl ze staré školy, uznalý a dobře věděl, oč jeho zákazníci stojí.

„Málo jsme tu měli vojny s Turkem?! Snadno zapomínáš, Hansi!“

Richard spláchl hořkou slinu dalším hltem vína a začal se rozohňovat.

„Do roka – co do roka, do měsíce máš machometány támhle za branou,“ máchl rukou se sklenicí širokým obloukem neurčitým směrem. Pohár mu vyklouzl z prstů a plavně pokračoval naznačenou trasou. Jeho cestu přerušil stropní trám, jehož hrana mu udělila novou trajektorii přímo před nálevní pult, kde se s hlasitým třísknutím rozprskl o dlážděnou podlahu na tisíce kousků.

Všechna společnost v hostinci ztichla a jako jeden muž se obrátila k místu, z nějž se na všechny strany poroučely droboučké černé střípky hyalitového skla, před pouhou vteřinou ještě uspořádané do ladného tvaru broušené *buquoyky*. Nikdo tak nepostřehl muže, který se na okamžik vynořil ze stínu, ani bleskurychlý pohyb jeho ruky, při němž ze stolu zmizela Richardova zlacená tabatěrka.

Ukázka elektronické knihy

Stejně hbitě a neviděně, jako se na okamžik zjevil, stín zase nikým nepozorován zmizel.

„Nic se neděje, vašnosti, vůbec nic se nestalo," ujišťoval honem hostinský Maisel poněkud zkoprnělého Richarda a hned k němu běžel s novou sklenicí.

„Tady maj novou sklenku, to se tady děje pořád, hned to uklidíme – Gréta, sofort!" houkl hostinský kamsi do tmy přes rameno, „vůbec se nenechaj rušit. Přineseme ještě džbánek kabernetku, ano?" Nečekaje na odpověď postavil sklenici před Richarda a pelášil zpátky za pult, zpoza nějž se už šourala Maiselova nemluvná, staropanensky nerudná dcera Gréta s koštětem a jala se zametat střepy.

„To byl tedy zásah, Richarde," smál se nahlas Hans a plácal kumpána bujaře po plecích.

„Náš přítel zdá se už také podlehl půvabu *tennisové* hry a snaží se nám předvést takřečený nadhoz," přidal se halasně jeho kolega.

„Snad lépe, kdyby s tím Říša přišel do našeho Amerického klubu, Alfréde," ozvala se jedna ze stále se chichotajících slečen. „Už máme na dvoře upravený *court* a minulý týden dorazil z Anglie pan Eddings a začal nás do tajů té úchvatné hry zasvěcovat."

„Vidíš, můžeš si zaplatit lekci s opravdovým míčkem, místo abys tu nadhazoval panu Maiselovi sklínkama," rozřehtal se Alfréd.

„Jste všichni opičáci afričtí," odfrkl si Richard a natáhl se po nové sklenici, aby si znovu nalil.

„Račte prominout, že ruším," ozvalo se za jeho zády.

Všech šest u stolu náhle zmlklo a tázavě se obrátili k neznámému hlasu. Za Richardem stál pohledný plavovlasý mladík v moderním smokingovém obleku s černými sametovými klopami,

béžovou vestou se zlatým krumplováním a stejně vybarvenou vázankou ve tvaru motýla. Pečlivě navoskovaný knír, v pravém oku zlacený monokl a pevný postoj napovídající přísnou, snad vojenskou výchovu, jistě ve vysokých kruzích. V napřažené ruce držel zlatou tabatěrku.

„Povšiml jsem si, že tato drobnost leží patrně náhodou upuštěná u zdi nedaleko vašeho stolu. Je snad možnost, že náleží někomu z vás?“

„Jé, to je moje,“ skočil po tabatěrce Richard, ale hned se ovládl. „Tedy ehm, promiňte, ano, to opravdu patří mně. Ani nevím, jak vám poděkovat, drahý pane!“

„ V tom případě je mi ctí, že vám mohu touto drobnou službičkou trochu zpříjemnit večer,“ sklapl muž vojensky podpatky a s téměř neznatelnou úklonou podal Richardovi tabatěrku. „Robert Cabbage, baron z Porku a Dumplingu k vašim službám. Bylo mi potěšením a přeji vám příjemný zbytek večera,“ lehce se uklonil nejprve dámám a pak ještě jednou pánům a mířil pryč.

„Počkejte!“ vyskočili za ním všichni tři mladíci najednou. „Pokud zde nemáte společnost, nechtěl byste posedět s námi? Bude nám nesmírnou ctí. Přijměte prosím místo.“

„Skutečně nechci obtěžovat,“ chvíli se zdráhal cizí gentleman. „Nicméně je pravdou, že má společnost už patrně nedorazí a jiné plány pro dnešek již nemám. Tedy proč pohrdnout nabídkou tak milé společnosti?“

Ihned mu udělali místo, nechali přinést další sklenici a nalili k přípitku.

„Tak tedy na zdraví a dlouhý život našeho nového přítele!“

Klára

Dům č. 901, Kostelní ulička, Staré Město pražské
pondělí, 9. září 1878, podvečer

Tmavý pokojík s jediným oknem do slepé Kostelní uličky nevypadal dvakrát útulně. Stěny na své poslední bílení už dávno zapomněly a podlaha si při každém kroku hlasitě stěžovala na svůj věk a sem tam se obyvatelům připomněla bodnutím nějaké té uražené třísky do chodidla. Stará prostá šatní skříň s velkým zrcadlem na vnitřní straně dveří, dvě ustlané postele, malý stůl s jednou židlí pod oknem a stolek se smaltovaným umyvadlem a džbánem vedle dveří – a mezi tím už jen hromady truhlic, kufrů, proutěných košů, krabic na klobouky a knih, páté přes deváté.

Klára stála před zrcadlem otevřené skříně ve spodním prádle, utaženém černém korzetu a vysokých černých šněrovacích botách na podpatku a právě se snažila uvázat si kolem pasu *turnýru* – nesmyslné monstrum z proutí, koňských žíní a pentlení, které si podle současné módy dámy připevňovaly nad zadek, aby to vypadalo, že mají ty zadky nejmíň tři, a kterému se v těchto končinách říkalo roztomile *honzík*. Klára tuhle hloupost z duše nenáviděla, jako by už nebylo dost na těch těsných korzetech – ale když musela být za dámu z dobré společnosti, nebylo zbytí a musela se do všech těch komplikovaných konstrukcí nasoukat a zašněrovat. Naštěstí její *honzík* byl z těch jednodušších a té nejmenší velikosti, kterou ještě místní smetánka byla ochotna akceptovat, aniž by někdo pohoršeně zvedal obočí, jak nahastrošená si to někam dovolila přijít. Problém byl jen v tom, že slečinkám a paničkám z pražských salonů pomáhaly s navlečením všech těch postrojů a šněrováním desítek metrů tkanic služky, často i dvě najednou, a ona musela všechno zvládnout sama.

Zavázala si tkanici v pase, srovnala *turnýru* na bedrech, aby správně seděla, a přes hlavu si natáhla obrovskou sukni s mohutným řasením vpředu a ještě mohutnějším vzadu. Přehrnula ji opatrně přes své obludně zvětšené pozadí a s trochou námahy vyrovnala všechny faldy a záhyby, které se tam udělaly. Díky bohu za tyhle oddělené sukně a kabátky, co se teď nosí, pomyslela si s úlevou. Do šatů vcelku už by se vážně sotva sama nasoukala, i když její štíhlé tělo bylo pružné a ohebné a prsty měla šikovné a obratné. Srovnala si sukni, zapnula několik knoflíčků a utáhla pár dalších tkanic a pentlí, spokojeně se ze všech stran prohlédla v zrcadle a z jedné z otevřených proutěných truhel vytáhla tmavý kabátek se světlou náprsenkou. Lehce ho protřepala a oprášila z něj pár viditelných smítek. Smutně pohlédla na řadu čtyřiadvaceti drobných baculatých knoflíčků, které ji za chvíli čekalo jeden po druhém protáhnout dírkami v druhé klopě.

Hodina je málo, příště si musím na tohle oblékání dát aspoň o půl hodiny víc. Obratným pohybem si navlékla kabátek, srovnala vzadu dlouhý plisovaný šos, sahající jí téměř po kolena, a očima přejela několik nachystaných hromádek, které ji ještě čekaly, než bude konečně moci vyrazit. Krabička s líčidly na stolku. Náušnice a brož. Hřeben. Klobouk. Paraplíčko. Vějíř. Rukavice. Kabelka. Povzdechla si a pustila se do zapínání nekonečné řady knoflíků.

O necelou půlhodinu později stála už hotová před zrcadlem a spokojeně obhlížela své dílo. Je čas. Naposledy zkontrolovala obsah kabelky, popadla vějíř i paraple, rozhlédla se po pokoji, jako by se chtěla ujistit, že je vše tam, kde má být, vytáhla ze zámku bytelný železný klíč, otevřela dveře a vyšla z místnosti. Zvenčí zamkla, natáhla se na špičky a klíč položila na obnaženou cihlu místy

oprýskaného robustního komínu, který se vpravo ode dveří tyčil do výšky mezi krovy a po pár metrech se ztrácel ve tmě.

Tenhle komín byl jednou ze dvou předností, kvůli kterým si Klára tenhle nevelký pokojík držela už léta. Díky němu celá vnitřní zeď místnosti hřála jako kamínka, kdykoli dole v dílně zatopili. Od podzimních plískanic až do teplých jarních dnů se díky tomu nemusela nikdy starat o zatápění, shánět dříví, a měla přitom celou zimu teplo jako někde v chaloupce za pecí.

Jediný malý vikýř sem z podkroví posílal zbytky chabého podvečerního světla, to ale stačilo, aby bezpečně sešla po dřevěných schodech až k malým dveřím zasazeným do mohutných dubových vrat. Ta uzavírala poměrně velký prostor, v němž se pod schody ocitla. Bývala to kdysi stáj, teď tu ale uprostřed stál jen starý žebřiňák, patřící k truhlářské dílně zabírající zbytek přízemí domu. Vůz byl rozhrkaný a nepoužívaný, jenom letos v létě s ním mistr Najvirt poslal dva učedníky kamsi na venkov pro dřevo, aby tu mohlo pár let pořádně prosychat – v ratejně byl neustálý průvan, což je pro kvalitní dřevo neocenitelné dobrodiní, špatně vysušené se kroutí a praská a pořádný nábytek se z něj vyrobit nedá. Hrubě otesané trámy a fošny teď ležely vyskládané podél stěn a hezky to tady vonělo pryskyřicí a lesem. Stejně příjemně už byla provoněná i Klářina komůrka.

Původně to vlastně byla řezbářská dílnička, která už byla truhláři k nepotřebě, a tak ji vybavil prostým nábytkem a pro přilepšení pronajímal studentům nedalekého semináře. Tihle katoličtí pámbíčkáři ovšem dost nelibě nesli polohu domu. Stál totiž v čele skupiny nízkých cechovních domků v okolí kostela svatého Ducha, která byla jako klín vražená málem až do samotného srdce židovského Josefova, ze všech stran obklopená budovami i nezaměnitelným duchem starého pražského Židovského města. Nakonec byl Najvirt rád, že si pokoj chtěl pronajmout aspoň někdo. Tím někým byla Klára, a měla předplaceno rovnou na pár let dopředu.

Otevřela dveře a vyklouzla ven. Hlavní vchod do domu i samotná truhlárna se nacházely na opačné straně, na hlavní třídě. Z téhle strany vedla do domu jenom ona vrata a dvířka, kterými kromě Kláry nikdo další neměl důvod chodit. V potemnělé slepé ulici, sevřené domy ze tří stran, nebylo ani živáčka, ostatně jako skoro vždycky. A to bylo tou druhou a nejhlavnější výhodou, proč si Klára držela právě tenhle jinak neútěšný kamrlík – jen těžko by hledala v centru města druhý takový dům, kde nemá žádné sousedy, kde žádná bába celý den vyložená z okna nesleduje, kdo a kdy přichází a odchází, a kde potažmo není nikoho, kdo by se mohl podivovat, že každý den z domu vychází úplně jiná žena. Jednou šarmantní dáma, podruhé ošuntělá služtička, potřetí růžolící venkovanka s košem, jindy zas postarší staropanenská učitelka s přísným pohledem.

Dnes byla Klára za dámu. Třicítka jí pomalu dýchala na krk, ale v případě potřeby ze sebe pořád ještě s trochou snahy dokázala udělat i sotva dvacetiletého diblíka. Dnes ovšem takovou potřebu neměla, svůj věk víc než přiznávala, a naopak se snažila ještě si přidat. Svoje tmavé, obvykle nezkrotné vlnité vlasy měla pečlivě vyčesané do drdolu a sepnuté nejmíň tuctem sponek, aby poslušně držely na místě. Líčení bylo sice velmi pečlivé, ale přitom nenápadné – mnozí neznalí muži by jistě přísahali pouze na její přirozený půvab, ačkoli již prokvétající počínajícími vráskami kolem očí a úst. Na jejich jemném zvýraznění malinko tmavší hlinkou si dala obzvlášť záležet. Její šaty se daly považovat za černé jen na první letmý pohled. Po lepším prozkoumání bylo hned jasné, že nejde o oděv ani v nejmenším smuteční, jen rafinovaně elegantní. Temně fialový kabátek protkávaný tmavomodrou nití pokračoval

Ukázka elektronické knihy

do stejně tmavomodré řasené sukně s nenápadnými karmínovými vzory a ozdobené několika temně fialovými mašlemi. Tmavým odstínům kontrastovaly nařasené bílé manžety rukávů a stříbřitě brokátová náprsenka kabátku, upnutá řadou knoflíčků až ke krku a zakončená drobným stojacím límečkem sepnutým malou tmavofialovou sametovou mašličkou. Na hlavě měla módní jezdecký klobouček z černého plyše ozdobený dvěma velkými fialovými pštrosími pery, v černých krajkových rukavičkách držela vějíř s černou kostěnou rukojetí, vymalovaný orientálními motivy v několika odstínech fialové a růžové, a stejně vybarvené se zdálo být i paraple, nyní ale sbalené do tvaru elegantní hůlky. Na zápěstí se jí na ozdobné šňůrce pohupovala růžovými a fialovými korálky vyšívaná *réticule*, tvarem spíš než dámskou kabelku připomínající dětský pytlík na kuličky. Se šperky dnes byla opatrná, jen nenápadně luxusní náušnice s drobnými modrými safíry a maličká brož ze stejné sady připnutá na kabátku nad levým ňadrem dokonale korunovaly její dnešní kostým a spoluurčovaly naprosto jednoznačně příčku společenského žebříčku, na které se dnes potřebovala nacházet.

Vykročila z přítmí úzké Kostelní uličky rovnou na rušnou Josefskou třídu, plnou lidí, povozů a halekajících prodavačů. Ke Svatému Haštalovi je to sice dost daleko na to, aby si mohla vzít bryčku, ale času má dost a je krásný večer, projde se. Ostatně s bryčkou by moc času neušetřila, na pražské dlažbě z kočičích hlav beztak jezdily zdejší drožky i větší fiakry jen krokem, aby z cestujících nevytřásli duši. Svižnou chůzí jste se obvykle dostali do cíle rychleji, a drožkáři si vydělali na chleba jen díky tomu, že zdejší panstvo je tuze líné a pohodlné. To Klára nebyla nikdy. Věžeňskou ulicí přes Kozí rynek do Haštalské a pak za roh do Malé Haštalské to bude slabá čtvrthodinka pomalou chůzí, a ještě tam bude zbytečně brzo. Ale to nevadí, trpělivosti měla vždy na rozdávání.

Slunce zapadlo teprve před chvílí do kýčovitě růžovo-oranžových červánků, ale ty od západu hrubou silou vytlačovala mohutnící hradba šedočerných mraků. Po nebývale horkém týdnu snad

Ukázka elektronické knihy